

«Àlgebres de la il·lusió», Jordi Tosas

Jordi Tosas és un escalador, un alpinista d'elit. Potser no acaba de sentir-se còmode amb aquesta afirmació. Certament, li escau més la definició que va fer a l'inici de l'acte el presentador: «en Jordi és un muntanyenc d'elit que filosofa i ha escrit filosofia... el seu llibre, abans que una biografia, una crònica de les seves fites, un llibre estrictament de muntanya... és un assaig». Mai, en cap de les presentacions a les quals he anat, m'havien vingut tantes ganes de llegir el llibre presentat (encara no ho he fet) com aquesta vegada. En a penes una hora, va desgranar un seguit de respostes i reflexions que no van deixar indiferent ningú. Ni a mi. I vull pensar, ni a la majoria del públic present: «El llibre és un llibre sincer, que no parla de mi sinó de vosaltres» (...) «parla, també, dels molts errors que he comès» (...) «la por és un amic que t'acompanya, que està al teu costat... és el que ens manté vius. Si notes que ha entrat dins teu, llavors has de reconsiderar la situació, replantejar el que estàs fent, potser recular o desistir» (...) «Ara, molta gent no vol escalar una muntanya, vol fer-se una foto a la muntanya!» (...) «la possibilitat d'un accident, de la mort, està clar, existeix! Però jo no vaig a la muntanya pensant en tot això, jo vaig a celebrar-hi la vida... cap alpinista vol morir... l'únic que mata, que ens matarà a tots, és el fet de néixer». I encara una altra cita d'en Jordi, en aquest cas manllevada d'un alpinista mexicà amic seu, a propòsit del risc, del perill, i que reproduïxo tal com va la dir, en castellà: «cuando toca, aunque te quites; cuando no toca, ni que te pongas». I així, tot un munt de reflexions que ben aviat em van fer treure del cap la idea que escoltaria, només, un seguit d'anècdotes, més o menys interessants, de la seva dilatada experiència a les carenes, els cims i les parets de les muntanyes més altes del planeta. «Soc un astronauta frustrat, m'agradaria veure la Terra des de la Lluna, però només he pogut fer-ho des del cim de l'Everest». Al final, en el col·loqui i en les respostes a les preguntes que li vàrem adreçar els assistents, vàrem saber algunes coses més d'en Jordi. Com que per a ell, la modalitat més pura i que més li agrada de l'alpinisme és el «free-solo» (sol, sense cordes ni altres suports tècnics, sense mòbil...). Com gaudeix fent snowboard. Com considera el Cerro Torre a la Patagònia la muntanya més bella del planeta. Com entre els de la «tribu» (els alpinistes) el Cervino és denominat «el Toblerone». Com n'és d'evident l'escalfament del planeta en la ràpida desaparició de les glaceres. Com procura comportar-se sempre com un viatger, abans que com un turista... Jordi Tosas, blanenc, alpinista, matemàtic, filòsof, sincer, entranyable, savi... llegiré el teu llibre.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2024/01/22/algebres-illusio-jordi-tosas-97175684.html>